

на да плаче за своето мило пѣтле. Въ това врѣме край нея замина единъ отъ рисувачитѣ въ това училище. Спрѣ при нея и я запита :

— Защо плачешъ, дѣвойко?

— Плача за пѣтлето, защото ще ми го заколятъ.

— Отъ гдѣ си купи това красиво пѣтле? запита я втори пѣтъ рисувачътъ.

А тя почна да му разказва съ сълзи на очи историята на своето юначе. Въ това врѣме той извади рисувалнитѣ си потрѣби и почна да рисува внимателно картинката на пѣтлето въ рѣцѣтъ на Катеринка. Скоро рисувачътъ свърши основата на картинката и отиде да я работи въ училищния салонъ. На отиване той каза на Катеринка да дойде на другия день пакъ на туй мѣсто, за да получи наградата си.

Катеринка се завърна у дома си късно и скри пѣтлето въ кацата. На другия день срѣщу Коледа тя взе пѣтлето и отиде пакъ на прага на рисувалното училище. Слѣдъ малко рисува-чътъ дойде и ѝ подаде една жълтица.

— Не съмъ просекинче, каза Катеринка и искаше да му я върне назадъ.

— Вземи я, дѣвойко, защото това не е милостиня, а заплата за твоя трудъ. Вчера ти изгуби свободата си, за да стоишъ на едно мѣсто, дордѣ ви изрисувамъ. Ето защо ти заслужавашъ тази жълтица.

Слѣдъ това той показва на Катеринка картината на пѣтлето.

— О, колко красиво пѣтле! прилича също на моето юначе, каза Катеринка и скочи на крака, за да я разгледа по-добрѣ.